

גרמניה המדים הללו

הם באים! הם באים! עכרה הקריאה בין הקצינים מבריקיהמדים בבנין הלבן ה' ארוך שבפאת יער מארליה-רוואה, בין פאריס לחרטי, משכן המפקדה העליונה של כור חות האמנה האטלנטית.

האנשים שהקצינים ציפו להם היו שמונה גברים זקופים, הנציגים הראשונים של גרמניה המערבית בפקוד המערבי. אולם לא בגלל היותם גרמנים התגרו לציפיה כה מתור-חה. כל הקצינים התרגלו מומן למחשבה שיצטרפו לעבוד תחת גג אחד עם אויביהם לשעבר. המתוחות נגרמה עלידי שאלה אחי-רת: איזה מדים ילבשו?

ללא חגורות-שכם. משך דורות ביק קציני כל העולם להידמות במדיהם לציני שו גרמניים. האופנה הצבאית הגרמנית הייתה תמיד המילה האחרונה בשטח זה. אולם בחודש שעבר עברו במפקדה האטלנטית תצלומים שהיוו גבות-עיינים רבות. אותם תצלומים גרמו לשעוריה-שעברה על פני גרמניה: הם עוררו ויכוח, חוק יותר מאשר עצם הקמת הצבא הגרמני.

כי מתכנני הצבא החדש שאפו להיזהר-שיר-נים מכל צבא גרמני קודם. לא רק בתוכן החיים הצבאיים, אלא גם בצורת המדים. היחילים לא יחגרו עוד חגורות-עור מבריקות, גם לא חגורות-שכם מלוכסנות שחצי-ניות. בכל זאת רצו המתכננים במדים יפים, שיעשו ידושים על הנערות, יעוררו לגיזם הי-צעירים.

הכל הלכינו לעקרונות. לפני חודש מסר משרד הבטחון בגאווה רבה, לעיתונות, תצי-לומים של שמונה דוגמנים, במדים החדשים של חיל-היבשה, חיל-הים וחיל-האוויר.

לרגע קט שררה דממה נדהמת ברחבי הי-מדינה. אחר כך נשמע הד של רעם מתקרב. הגרמנים הגיבו כפי שהגיבו הישראלים ברי-

למעשה ידם של מתכנני הרפורמה הי-צבאית הגרמנית (העולם הזה 925) על הי-תחוננה. בשבועות האחרונים נמצאים קציני-נים בסימן של עליה מתמדת, כשבראשם עוז-מד ראש שרות-הריגול החדש, הגנרל פון-גילן, מי שהיה ראש הריגול הנאצי האנטי-סובייטי במלחמת-העולם השנייה.

טדי-בו דובים ולא יער

הסכין המסוכנת מאת א. ס. ז'י

ישראלים עליך, פאריס!

אינם יוצאים מחברת יהודים או ישראלים, הולכים רכיל, מתגעגעים ביהד, אחר חוזרים ארצה ומספרים שהי בהשתלמות בחוץ לארץ. בדרך כלל הם קונים המון חולצות ניילון ואינם זויים מלשכח ולהלל את הניילון הטוב. ותמיד יש מישהו הממתין להם בתחנת הרכבת בכואם או מלווה אותם בצאתם, כי אין דבר שהישראלים פוחדים ממנו כמו תחנת רכבת.

הקבצנים יוצאים לחופשה

עד כאן הישראלים. אשר לצרפתים, הרי אפילו העניים המרודים ביניהם חוסכים כסף כל השנה, ואז הם יוצאים עם כל המשפחה לחודש אחד למקום נאה, גרים במלון נאה ומבלים חודש אחד כמו מלכים. אפילו הקבצנים יוצאים כאן לחופשה, ואין זאת גוזמה. הם מתעברים על מירוצי הסוסים, משחקים בקונו, רוחצים בים,

בעת מסעדה פאריסאית מגרש צייר ישראלי שלא היה לו כסף לשלם עבור ארוחתו. תמונה זו צולמה בידי קינן, מטושטשת בשל החפזון בביצוע הצילום.

משתזמים ומטפסים בהרים, מבלים במחנות אוהלים, דגים דגים ועוסקים בכל מיני דברים בטלים שאינם מביאים תועלת לאיש פרט לעצמם.

והגרמנים ממשיכים עדיין לתת לנו אוניות, כדי שיהיה לחברה במה להגיע הנה. מכל אלה הבאים פגשתי רק אחד, בן שבע עשרה, שכא עם ילקוט גב, ציוד מתקפל ומנות ברזל, והמתכוון לעבור את אירופה כטרמפ. האינפורמציה היחידה ששאל אותי היתה על טרמפים, ונתתי אותה בשמחה.

במועדון הישראלי כאן יש עתוננים ישנים מלפני שנתיים וגם כמה חוברות על גידול תפוחי אדמה. קראתי אותן בעיון, ומי שרוצה לדעת משהו על גידול תפוחי אדמה, מוזמן לבוא לפאריס.

פאריס

באחד בחודש אוגוסט קמו מיליון צרפתים ועזבו את פאריס - מי לריביירה, מי לספרד, ומי לשאר ארצות ומקומות. במקום המיליון החסר באו מיליון ישראלים.

משרדי שוהם ואלעזל נמצאים באחוזי דה לאופרה. לאורך אותה רחוב אומלל נאה שומעים רק עברית, משם מתפצל הזרם לשלוחות שלוחות, המגיעות עד שאנו אליזה או מונפרנס. זרם זה הנו מסוכן מאד, ומי שלא ישכיל להמלט ממנו בעוד מועד עלול להילכד במערבולת ולטבוע בערך בצורה הנ"ל:

סלח לי, אתה מישראל, לא? מה אתה עושה כאן? כמה זמן אתה נמצא כאן? מתי אתה חוזר? אתה נמצא אצל קרובים? האם הם עשירים? כמה הם גוהנים לך? אתה מכיר אולי את יוסקה? אתה מקבל הקצבה? או שאתה מעביר את הכסף בשוק השחור? לפי איזה שער? אולי אתה יודע איך מסדרים שיארכו את הויזה, מפני שקובלתי ויזה רק לשבועיים? ומה לעשות עם כרטיס הרכבת שיש לי, אפשר למכור אותו? כמה אני צריכה להססיד עליו? אתה חושב שאפשר למצוא כאן עבודה? אני יודעת לרקוד, ולאן כדאי ללכת בערב? האם אתה עסוק הערב? יש לי עוד שש עשרה חברות שכאו אתי, אני צריכה לפגוש אותן בשעה שבע. תוכל לבוא?

פחדים לצאת לרחוב

אתה חייב לענות על כל השאלות הללו, אחרת יספרו בתל-אביב שאתה סנוב. כמו כן אתה חייב ללכת אתן לקנות לחם, אחרת צפויה להן מיחת רעב. הכרתי כאן ישראלית אחת שלא אכלה יומים מפני שלא ידעה איך אומרים בצרפתית לחם.

המקרה הקלסי של התייר מישראל הוא נער או נערה, שהתכתבו במשך שנים עם דוד רחוק בבליגה או באנגליה, עד שהלה גיאות להזמין לביקור. הם קיבלו רשות להוציא 10 דולר ובאו לפאריס עם ויזה לכמה ימים. בעזרת סכום זה חייה זו הם משתדלים להשאר בפאריס ככל האפשר, ואת הזמן הם מבילים בשכיבה על המיטה בבית המלון, אולי יבוא מישהו. כבר ביקשו ממני לגשת אל כמה בתי מלון ולהוציא משם כמה ישראלים וישראליות המונחים שם למעצבה מפני שהם פוחדים לצאת בעצמם לרחוב, שמא יחספו אותם. עוד שיטה בדוקה של תיירים אלה היא להכריח אותך להיכרך בהם מאיזה שהוא מקום. והם מצליחים בזה, ואז מתחדשת ההיכרות בשמחה עצומה. כל הישראלים היושבים בפאריס עסוקים עכשו בעיסוק אחד ויחיד - להראות את פאריס לאלה הטוענים שהם ידידים ותיקים.

לאחר בילוי מעין זה ביניהם לבין עצמם מפליגים אותם הישראלים למחוז חפצם, אל הדוד, שם הם מבילים חצי שנה בחוג המשפחה.

פעה היתה משותפת לרוב ארצות כדור-הארץ. הנוער התייש מן ההוזה, שוב אינו מחפש את המחור, בורה אל תוך האתמול.

נשים ונאשיות

האדם הנוטש את אשתו הוא נבל. הוא גם גורם נזקים לאוצר המדינה, המשלם כל שנה כ-25 מיליון ל"י כתשלומי סעד לנשים העגור-נות. לכן שינס נורמאן דודס, חבר בית-הנבחרים מטעם מפלגת הלייבור, את מות גיו הציבוריות, יצא לקרב.

אם אין דרך אחרת לתפיס את 40 אלף הבעלים שנטשו את נשותיהם, הכריזו ב"זעם, עלינו לפרסם את שמותיהם ברבים. כי בעל כזה כמעט גרוע מרוצה. הוא דן את אשתו לחיים ארוכים של בידרות, מצוקה ורכאון!"

לאן בורחים הבעלים? פשוט מאד, טענו פקדי בית-המשפט הלוונדי, "הם עוברים לעיר אחרת, מוצאים עבודה וידידה חדשה". אחת הסיבות: הגאות הכלכלית הנוכחית בבדייטניה מאפשרת לבעלים למצוא בנקל משרה חדשה. כשחסרים מקומות עבודה, נר-טים הגברים הרבה יותר להחזיק מעמד ב"מקום עבודתם בביתם, אצל ילדיהם ואצל נשותיהם.

בא, מה גרם לו. פתאים הוא נמצא בלונדון, היה זה הטדי-בווי.

בני לוונדון השמרניים הבחינו לראשונה ב"צעירים שלבשו לבוש מזר, משכו בכתפיהם. אולם אט-אט גברה ההכרה שאין זה ענין של כמה מטורפים. יותר ויותר צעירים הור-פיצו במקומות ציבוריים כשהם לבושים עניבות, מעילים ומכנסים של סוף המאה שעברה, מגדלים את שער ראשם בהתאם, מתנהגים כאילו יצאו זה עתה מטרקלין אל-גנטי, אחרי שיחה קלילה עם אותו מאהב גנדרה, הנסיך מוולס, שנכנס להיסטוריה כ"הוד-מלכותו, אדוארד השביעי, מלך בריט-ניה הגדולה.

לבסוף לא יכלו גם העונונים לעבור על הענין בשתיקה. פרשנים מלומדים התחכחו, בנו תלילות של תיאוריות מפולפלות. "לי-נוער הבריטי חסר תוכן בחיים", אמרו תוך נענוע ראש כבד-משקל. "הוא מנסה למלא את החלל בשגעון זה, מתוך תקוה שיעזור לו לשכוח את ההוזה המשעמם והאפרורי."

הסגנון היה בריטי עד ללשד העצמות, ממש כמו הנסיך המנוח עצמו. אולם התו-

השטם נובע, מן הסתם, משם דובוקיה-צעצועים האירופי הקרוי "סדי-בר".

בריטניה

נוער מחפש את האתמול איש אינו יודע איך זה התחיל, בניין זה